

28 Αυγούστου 2019

**Η Παναγία είναι δεν την γνωρίζεις; Μου έδειξε
την αξονική και μου είπε να μη φοβόμαι.**

(Αληθινή ιστορία)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

«Ένα βράδυ, πριν πολλά χρόνια, μπήκα σε έναν θάλαμο ενός καρκινοπαθούς νεαρού προκειμένου να του χορηγήσω ένα παυσίπονο. Θα ήταν γύρω στα 25.

Ακούγαμε και την ίδια μουσική.

Η μάνα του ήταν απέναντι στη καρέκλα σκυφτή, σχεδόν κουλουριασμένη και μυριοταλαιπωρημένη. Καλοκαιράκι ήταν. Έξω διασκέδαζε ο κόσμος και χαιρόταν τη ζωή. Μέσα παλεύαμε να σώσουμε το νεαρό. Ο ογκολόγος του ήταν σαφής:

“Δεν εξαρτάται μόνο από εμάς παιδί μου. Τώρα πια εξαρτάται και από σενα και από τη πίστη σου. Θα το παλέψουμε όλοι μαζί, αλλά δεν ξέρω τί θα γίνει”.

Ο νεαρός πονούσε και μαρτυρούσε κάθε βράδυ.

Και εμείς προσπαθούσαμε να τον ηρεμήσουμε είτε με τα παυσίπονα είτε με μια κουβεντα παρηγορίας. Έτσι κι εκείνο το βράδυ που έλαχε να είμαι εγώ βαρδία.

Του μιλούσα για μουσική, για συναυλίες. Περνούσαμε λίγη ώρα μαζί (είχαμε κι άλλους ασθενείς και ημασταν μόνο δυο στη βαρδία) και αυτό έδειχνε να τον ανακουφίζει λίγο.

Μαλιστα εκείνο το βράδυ είχαμε και τη πρώτη διαφωνία μας.

Εγώ επεμενα πως το δικό μου αγαπημένο συγκροτημα ήταν το καλύτερο, εκείνος έλεγε τα δικά του. Τί τα θές; Παιδιαστικά πράματα. Από αυτά όμως που σε κάνουν και ξεχνας τη μαυριλά μέσα σου. Στο τέλος γελάσαμε και οι δύο και συμφωνήσαμε, ότι και οι δύο είχαμε δικίο.

Να μη σας τα πολυλογώ, τον αφήσα να κοιτά το ταβάνι και να αναπολεί δικές του στιγμές και πήγα στον επομένο θάλαμο.

Θα πρέπει να είχαν περάσει 10 λεπτά όταν άκουσα μια φωνή από τον θάλαμο του νεαρού. Γυρίζω και βλέπω τη μάνα του να έρχεται προς το μέρος μου με γουρλωμένα μάτια.

Με τραβάει από το χέρι και με μπαζει στο θάλαμο του γιου της.

Τον βρήκα όπως τον αφήσα. Να καρφώνει το ταβάνι με το βλέμμα του, αλλά μουσκεμα στον ιδρώτα.

Η μάνα νομισε πως είχε πεθανεί ο γιος της αφού ήταν ακίνητος.

- Άυριο η αξονική θα είναι καθαρή, μου λέει εκείνος κοιτώντας επιμονά το ταβάνι.

- Μακαρί, του λέω και ασυναισθητά κοιτάζω κι εγώ το ταβάνι.

- Την είδες κι εσύ έτσι δεν είναι; Με ρωτάει με αγωνία.

- Ποια; Απάντω.

- Η Παναγία είναι δεν τη γνωρίζεις; Μου έδειξε την αξονική και μου είπε να μη φοβάμαι.

Επειτά από δύο μέρες ο νεαρός έκανε αξονική. Ήταν καθαρός. Κανένα σημάδι καρκίνου ή μεταστάσης πια.

Οι ορθολογιστές θα πουν ότι ήταν μια παραισθήση από την ελπίδα του νεαρού και τη δίψα του για ζωή. Τον έσωσε η θεραπεία κι όχι η Θεϊκή παρέμβαση. Οι κυνικοί θα πουν ότι του σαλέψε. Οι θρησκοληπτοί θα πουν "Θαύμα".

Εγώ θα πω τούτο.

Ο καθένας μας κουβαλάει τον σταυρό του. Και εκείνη τη μαυρή ώρα του μαρτυρίου του έχει το δικαίωμα να πιστεύει ΚΑΙ στο θαύμα. Έχει το δικαίωμα να πιστεύει γενικά. Γιατί είναι καλύτερα να πιστεύεις κάπου, παρά πουθενά.

Η μάνα του νεαρού λοιπόν, ύστερα από αυτό που συνέβη ανέβηκε την ανηφορά στην Τηνο γονατιστή γιατί πίστευε πως χρωστούσε αυτόν τον "εξευτελισμό" που λένε οι άλλοι στη Παναγία.

Και να σας πω κάτι; Ποιος είμαι εγώ που θα κρίνω αυτή τη πράξη;

Ποιος είμαι εγώ που θα ευτελίσω αυτή τη πίστη;

Ποιος ειμαι εγω που θα διακωμωδησω αυτη την ενεργεια;

Ποιος ειμαι εγω που θα πω τί ειναι σωστο και τί οχι για τον καθενα;

Ποιος γνωριζει γιατι κανει ο καθενας τετοιες κινησεις;

Τί μαυρο κουβαλαει μεσα του και τί νοημα εχει μια τετοια κινηση γι' αυτον που την κανει;

Μονο σεβασμο τρεφω σε τετοια ατομα γιατι τολμουν να δηλωσουν πιστη σε κατι.

Α, ξεχασα να σας πω πως ο νεαρος ζει αναμεσα μας, υγιης αλλα ταλαιπωρημενος και μαλιστα νομιζω πως τον ειδα και στη συναυλια των Iron Maiden περισυ.-

Πηγή: proskynitis.blogspot.com